

DIUMENGE IV DE PASQUA (C)
Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat
29 d'abril de 2007
Fets 13,14.43-52 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30

Estimats germans i germanes:

Encara tenim el ressò de la festa de la Mare de Déu de Montserrat i de l'any jubilar que clausuràvem abans d'ahir. I avui, en plena primavera, la celebració d'un diumenge de temps pasqual ens recorda allò que diumenge passat l'Església demanava al Senyor: "feu que el vostre poble exulti sempre de veure's espiritualment rejuvenit". La celebració de la Pasqua es perllonga durant cinquanta dies, i ara ens en trobem a la meitat quan, després de tres diumenges centrats en la resurrecció del Senyor i abans de celebrar-ne tres mes adreçats cap a l'exaltació de Jesús en la seva ascensió, el tema de Jesús bon Pastor ens alligona sobre la nostra identitat cristiana: "Som el seu poble i el ramat que ell pastura", hem anat cantant en el salm responsorial.

I ens convé reflexionar sobre què vol dir ser el poble de Déu i tenir Jesucrist per pastor. "En la seva mort, la nostra mort ha estat vençuda, en la seva resurrecció tots hem retornat a la vida". N'hem parlat molt durant la Quaresma, i en continuem parlant els dies que portem de Pasqua, de com la nostra identificació amb Jesucrist ens fa passar de mort a vida. De mort a tot allò que és dolent, a vida de tot allò que ens fa participar de l'amor de Déu.

"Som el seu poble". El camí el fem junts, encara que cadascú camina al ritme que Déu li suggereix, i és bo respectar els nostres ritmes diferents. El nostre morir al mal i el nostre renéixer al bé que és Déu, ens fa anar avançant cap a una meta en què podem trobar obstacles pel camí. Però tenim la certesa d'aquell que ha dit: "Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen". Per això "som el seu poble i el ramat que ell pastura".

Som ramat de Déu. "Petit ramat", com deia Jesús. Feble ramat, diu l'Església quan ens ha fet demanar al començament que "la feblesa del ramat de Déu arribi allà on ha arribat la fortalesa del seu Pastor". I aquest nostre caminar sempre es debatrà entre la feblesa que tenim, com a individus i com a ramat, i la fortalesa del bon Pastor, Jesucrist. Més encara, també nosaltres, en el nostre interior ens trobem febles i alhora ens sentim forts, i veiem que els qui ens envolten tenen també la seva feblesa i la seva fortalesa. Hi haurà, doncs, moments, que la feblesa o simplement el poder del mal ens farà sentir abatuts, però també hi ha altres moments que la fortalesa de Crist ens dóna l'alegria de sentir-nos espiritualment rejuvenits.

I si a vegades és útil fer examen de consciència per adonar-nos d'allò que és feble en nosaltres, encara és més necessari mirar al nostre entorn per advertir que la fortalesa del bon Pastor és més poderosa que tot. Les lectures d'avui ens han mostrat aquesta fortalesa: Jesucrist ens ha dit: "Allò que el Pare m'ha donat -és a dir, nosaltres- val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare"; els apòstols Pau i Bernabé hem sentit que no es feien enrere davant les dificultats i les persecucions; l'escriptor Joan, un diumenge -és a dir, participant de l'eucaristia memorial del Senyor ressuscitat- va prendre volada per descriure'ns com gent de tota nacionalitat, de totes les races, de tots els pobles i llengües estaven drets davant Déu, davant Jesucrist, l'Anyell de Déu que ens porta a les fonts on brolla l'aigua de la vida.

I aquest tema de l'aigua ens fa pensar naturalment en el baptisme. L'aspersió amb aigua beneïta amb què hem començat la celebració ens ha recordat aquell submergir-nos en la mort i la resurrecció de Jesucrist que es troba a l'origen d'una llarga sèrie d'ocasions en què hem de dir sí al Senyor. Més encara: aquest repetir vitalment la nostra adhesió a Déu és el que

enforteix la nostra fe, com a persones i com a comunitat cristiana. La fe la vivim en les circumstàncies més senzilles de cada dia, però també la professem i l'hem de manifestar, especialment en els moments que ens reunim per pregar.

He anat glossant aquesta bella professió de fe que hem repetit com a salm responsorial: "Som el seu poble i el ramat que ell pastura". Igualment, formant Església, vam renovar les nostres promeses baptismals la nit de Pasqua. Dintre de poc recitarem junts la professió de fe per antonomàsia, el "Crec en un sol Déu". També serà una gran professió de fe el nostre "Amén" al final de la pregària eucarística i en rebre la comunió. Fins i tot fóra útil que cadascú reflexionés sobre quins testimoniatges de fe l'han impactat més aquestes darreres setmanes en què, per la celebració de la Pasqua, ens hem rejuenit espiritualment.

Deixeu que us digui, des del meu punt de vista, amb pocs mots, prou eloqüents, alguns exemples de compromisos davant de Déu i, per tant, signes de resurrecció que aquests dies m'han impactat. Són, entre altres, aquests:

"La llum de Crist! - Us il·lumina, Senyor".

"Víctor i Henoc, voleu ser batejats? - Sí".

"Berta, vols rebre el Jordi per espòs i ser-li fidel en la prosperitat i en l'adversitat? - Sí, pare".

"Us sembla bé que ens desprem del Pare Tal per ajudar la comunitat monàstica de Colòmbia? - Sí. Sí. Sí. Sí...".

I així podria anar continuant, perquè el temps de Pasqua també continua i probablement sentirem encara molts Sí a Déu per Jesucrist. El fonament que els fa possibles l'expressarem amb una altra professió de fe -i amb aquesta acabo-, mentre anirem a combregar: "Ha ressuscitat el bon Pastor, que ha donat la vida per les ovelles, i s'ha dignat a morir pel seu ramat, al·leluia, al·leluia".